

عنوان مقاله:

تدوین الگوی تاب آوری اجتماع محور بافت قدیم مورد مطالعه: بافت قدیم شهر ساری

محل انتشار:

دومین کنفرانس علمی پژوهشی افق های نوین در علوم جغرافیا و برنامه ریزی، معماری و شهرسازی ایران (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

مجتبی شهابی - کارشناس ارشد برنامه ریزی شهری و منطقه ای، دانشگاه تهران

حامد رئیسی جلودار - کارشناس ارشد برنامه ریزی منطقه ای، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

پرتو آقایی آرابی - کارشناسی مهندسی شهرسازی، موسسه آموزش عالی طبری بابل

خلاصه مقاله:

اجتماع تاب آور جامعه ای است که توانایی تحمل شوک ها و ضربه های وارد شده از خطر را به گونه ای که آن خطر ها به سوانح تبدیل نشوند، داشته باشد. گام مهم در تحقیقات مربوط به اجتماعات تاب آور، تعیین شاخص های لازم برای اندازه گیری و ارزیابی میزان تاب آوری آنها است. مرحله ی مهم در ایجاد شاخص ها، شناسایی متغیرهایی است که مناسب، قوی و بیانگر آن عامل باشند. چون نقطه ی قوت و ضعف شاخص ها بر مبنای کیفیت متغیرهای انتخاب شده تعیین می شود، معیار مطمئن شدن از کیفیت متغیرها در پیشینه مرتبط با این شاخص ها، تنوع وسیعی دارد. شهر ساری همانند تمام زیستگاههای انسانی که روزگاری توسط مردمانی برای سکونت و فعالیت انتخاب شد، تجارب بسیاری از سر گذراند و اوج و حضيض های گسترده ای را پشت سر گذاشت. با بررسی های به عمل آمده مشخص گردید که شاخصهای اجتماعی هم از لحاظ میزان اثرگذاری کلان در بافت قدیم و هم از لحاظ میزان ارتباط با یکدیگر قابل شناسایی می باشند. نتایج بدست آمده نشان داد که در بستر برنامه ریزی بافت قدیم شهر ساری و به احتمال زیاد در بسیاری از بافت ها باویژگی هایی مانند این بافت، میزان اعتماد به مشارکت های غیررسمی و تشکیل واحدهای غیررسمی دارای نقش بسیاری در پیشبرد اهداف بافت قدیم و تبع آن افزایش تاب آوری اجتماع محور آن دارد. بر این اساس الگوی افزایش تاب آوری آن نیز ارائه شده است.

کلمات کلیدی:

تاب آوری، تاب آوری اجتماع محور، بافت قدیم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/442307>

